

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący)
SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)
SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi K. J.
z udziałem Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...]
na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w [...] w sprawie V AGa [...],
w przedmiocie sprostowania postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia
2019 r., sygn. I NSP 10/19

**prostuje błąd w postanowieniu Sądu Najwyższego
sygn. I NSP 10/19, wydanym na posiedzeniu niejawnym w dniu 9
kwietnia 2019 r., przez wykreślenie z komparycji prostowanego
postanowienia części sentencji: „ 2. zasądza od Skarbu Państwa
– Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz skarżącej K. J. kwotę
240 (dwieście czterdzieści) złotych, tytułem zwrotu kosztów
postępowania skargowego.”.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2019 r. oddalił skargę
zasądżając od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz skarżącej K. J.
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c. sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Sprostowanie orzeczeń sądowych prowadzi do przywrócenia w treści dokumentu orzeczenia - bez potrzeby uruchamiania nadzoru judykacyjnego - rzeczywistej woli składu sądu. Sprostowanie orzeczenia ma na celu usunięcie niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą sądu a ich wyrażeniem na piśmie. Chodzi więc o rektyfikację orzeczenia z elementów niezgodnych z wolą składu orzekającego wyrażoną podczas narady, czyli usunięcie sprzeczności między faktycznie zapadłym w sprawie rozstrzygnięciem, a jego uzewnętrznieniem w orzeczeniu, wynikającym z oczywistej omyłki w trakcie redagowania, w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości należy dokonać sprostowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2003 r., I CZ 17/03, por. także głosę W. Siedleckiego do postanowienia Sądu Najwyższego z 30 sierpnia 1972 r., I PZ 40/72, Nowe Prawo 1973 nr 3, s. 445).

Wymienione w art. 350 § 1 k.p.c. wady orzeczenia musi charakteryzować cecha oczywistości, wyznaczająca granicę dopuszczalności tego rodzaju ingerencji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13). Innymi słowy, sprostowanie orzeczenia nie może prowadzić do zmiany istoty rozstrzygnięcia, dotyczyć jego treści, tj. rozmiarów świadczenia lub ustalenia prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 1976 r., II CZ 11/76; z dnia 25 listopada 1976 r., II CZ 97/76; z dnia 5 grudnia 1980 r., III CRN 133/80; z 7 lipca 1999 r., w sprawie III RN 24/99; z dnia 19 stycznia 2018 r., I CSK 176/17).

W rozpoznawanej sprawie oczywistość omyłki wynika z treści uzasadnienia. Pisemne motywy orzeczenia stanowią dokument wiernie odzwierciedlający argumentację, którą kierował się sąd przy podejmowaniu określonego rozstrzygnięcia czy rozstrzygnięć. W motywach prostowanego postanowienia nie tylko nie zaprezentowano takiej argumentacji, ale brak jest jakichkolwiek odniesień do zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej K. J. kosztów postępowania skargowego. To właśnie treść uzasadnienia wyraża rzeczywistą wolę składu orzekającego wyrażoną podczas narady (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., V CZ 54/14). Sprostowanie zaś nie dotyczy istoty rozstrzygnięcia, które sprowadza się do oddalenia skargi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy sprostował postanowienie z dnia 9 kwietnia 2019 r. jak w sentencji niniejszego postanowienia.

aw